

[Finansministeren.]

drer mig, at det har gjort et sådant indtryk på det ærede medlem. På mig gør sådan noget aldrig indtryk; jeg tager mine standpunkter uden hensyn til, hvad der kommer af den slags trusler, og jeg går ud fra, at det gør vi allesammen, så det skal vi ikke lade os gå på af.

Til det ærede medlem hr. Tholstrup vil jeg bare gøre to bemærkninger. Det ærede medlem sagde for det første, at de folk, der spiller, er dem, der ikke er sparsommelige. Hvor ved det ærede medlem det fra? Hvad kendskab har det ærede medlem til de mellem 1,2 og 1,5 millioner mennesker, der spiller? Hvordan kan det ærede medlem opkaste sig på den måde til en afgørende dommer over den moralske habitus hos alle de mennesker? Jeg er ikke i stand til at granske de enkelte menneskers nyrer og hjerter, men det ville aldrig falde mig ind at anvende en sådan overfladiskhed og en sådan næsten dum flothed, som det ærede medlem anvendte. Det ærede medlem sagde videre, at de, der vinder, bliver ødelagt. Hvad ved det ærede medlem om det? Har det ærede medlem noget kendskab til det? Har han noget eksempel på det? De eksempler, jeg har af direkte erfaring, tyder ikke i den retning; det må jeg dog sige.

Må jeg så sige to ord om beskæftigelsen i tipstjenesten. Man kan sige meget ondt om tipstjenesten, hvis man har temperament, lyst og indstilling til det, men den periodiske beskæftigelse, der finder sted i tipstjenesten, har i hvert fald været en ganske værdifuld hjælp for en masse enligstillede kvinder og for en hel del studenter. Der beskæftiges 60 studenter i tipstjenesten den ene, halvanden eller højst op til to dage om ugen; hvor opgørelse finder sted, og såvidt jeg kan se, betyder denne beskæftigelse for de pågældende studenter, at de klarer omkostningerne i deres studietid, og det samme gælder en mængde enligstillede kvinder, der ikke kan gå fra deres børn; de kan holde tingene gående på den måde. Jeg synes ikke, at man skal gøre det til noget helt uvæsentligt. Der er ikke tale om, at tipstjenesten har oprettet en kolossal masse funktionærstillinger; den beskæftiger en hel del løst personale i kortere perioder, og det synes jeg i og for sig er en særdeles god ting.

Jeg tror ikke, der kan være anledning for mig til at gøre yderligere bemærkninger. Jeg må måske lige sige til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der mente, at jeg havde blandet tingene sammen på forskellig vis, at en tale jo altid er en sammenblanding af en hel række forskellige ting, men jeg tror,

at hvis det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard læser min tale — og nu har jeg jo givet det ærede medlem tilbud om, at jeg vil lave højtlesning hjemme med det ærede medlems indlæg, så kan det ærede medlem gøre mig den tjeneste i al stilfærdighed at læse min tale igennem bagefter. (*Bertel Dahlgaard*: Ikke højt!). Det tror jeg også det ærede medlem skal lade være med, for den har måske en agitatorisk virkning, som det ærede medlem ikke vil betjene sig af. Men læs den stilfærdigt. Så tror jeg, det ærede medlem vil give mig ret i, at så sammenblandet, som det ærede medlem gav udtryk for tilsidst, var talen ikke, og heller ikke så blottet for saglighed, som det ærede medlem syntes at ville antyde. Jeg tror, den indeholder en del oplysninger, som det ærede medlem også vil have udbytte af i den kommende tid.

Ole Bjørn Kraft: Til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards sidste indlæg og en lang række af de bemærkninger, det ærede medlem gjorde både til den højtærede finansminister og til mig, vil jeg rent generelt gøre den bemærkning, at fordi man har uret, behøver man ikke at være uhøflig, og det var det ærede medlems tale jo i høj grad præget af. I det hele taget er det ganske ejendommeligt på den ene side at se, hvordan det ærede medlem altid føler sig berettiget til at være en meget stærk kritiker af andres indlæg og omhyggeligt at sidde og vogte på, om man nu holder sig indenfor de grænser og rammer, som det ærede medlem i sin visdom finder er de rigtige, og så på den anden side se det ærede medlem selv bevæge sig frit omkring på planet, således som det ærede medlem gjorde i sit sidste indlæg, der for mig var et ganske tydeligt bevis på, at det ærede medlem simpelthen savnede saglige argumenter og nu blot morede sig med at søge at tilsløre dette forhold gennem en række udtalelser, der ikke svarede til det høje stadi, det ærede medlem kræver af os andre.

En enkelt af de udtalelser, det ærede medlem fremsatte, forbavtede mig mere end de andre, nemlig det ærede medlems udtalelse om min stilling til „Berlingske Tidende“s synspunkt overfor tipping. Jeg kunne egentlig have lyst til at vide, hvorledes det ærede medlem ville have stillet sig, hvad kommentarer han ville være kommet med, hvis jeg nu havde indtaget en anden stilling end den, jeg indtog, med andre ord, hvis jeg, fordi „Berlingske Tidende“ er uenig — ikke i nær den grad uenig, som det ærede medlem er, men dog i nogen grad uenig — både